

— for at opnaa, at Ansættelsen i de forskjellige Distrikter foregaar efter samme Principer — at træffe Bestemmelse om Principspørgsmaal, der maatte opstaa under Ansættelsen, og som af Formanden for Vigningsmændene skulle henvises til Kommissionen (§ 3 og § 6). Hvorvel Medlemmerne af Vigningskommissionen dels ved deres Virksomhed i selve Kommissionen dels i deres Egenkab af Formænd for Vigningsmændene ville faa et ikke ringe Arbejde, turde der dog paa den her foreslaaede Maade for en stor Del raades Bød paa deres nuværende Overbeholdelse.

For derhos at paastynde Vigningsarbejds Fremme er Tidspunktet for Udsendelsen af Selvangivelsesblanketterne fremrykket til senest medio Januar, og den Frist, inden hvilken Selvangivelse skal finde Sted, foreslaaet fastsat til Udgangen af samme Maaned istedetfor som nu Udgangen af Februar Maaned (§ 2). Som ovenfor bemærket kan der paa Grund af det store Omfang, hvori Selvangivelser benyttes, først efter Udløbet af denne Frist for Alvor tages fat paa Udarbejdelsen af Forslagene til Indtægtsansættelsen. Ved den ovennævnte Forandring vil da opnaaes, at dette Arbejde allerede kan begynde i Februar Maaned istedetfor en Maaned senere. Det er en forholdsvis meget ringe Del af Skatteyderne, der behøve længere Tid for at opgjøre deres Indtægt for det forløbne Aar, og den Omstændighed, at der, som nedenfor anført, maa forbeholdes enkelte Skatteydere Ret til ogsaa i Løbet af Februar Maaned at indgive Selvangivelse, vil ikke berede nogen videre Ulempe.

Den nugældende Regel om, at Skatteansættelsen for Personer, der have indsendt Selvangivelse, som ikke findes tilfredsstillende, først kan finde Sted, naar der er givet dem Leilighed til at fremkomme med yderligere Oplysninger, er foreslaaet opgivet, hvorimod det er bestemt, at de i Lovforslagets § 1 omhandlede Mænd i saadanne Tilfælde uden nærmere Forhandling med den Paagældende kunne foretage en foreløbig Indtægtsansættelse for hans Vedkommende, dog at det samtidig er gjort dem til Pligt at underrette ham om, at hans Selvangivelse ikke er tagen til Følge, og at give ham Oplysning om, hvorledes hans Indtægt er bleven ansat, samt paa hvilken Maade han vil have at forholde sig, hvis han ønsker Ansættelsen prøvet af Vigningskommissionen (§ 3). Der tilføies i Virkeligheden ikke herved Skatteyderne nogen Uret, hvorimod det tværtimod ofte vil være af Interesse for dem strax at faa at vide, i hvilket Omfang Vignings-

mændenes Skøn afviger fra deres egen Ansættelse, og der vil for Vigningsarbejds Fremme vindes betydeligt, idet en hel Række af Møder vil kunne spares, og Fremleggelsen af Skattelisterne til almindeligt Eftersyn fremsthyndes. Hertil kommer, at Erfaringen har vist, at Opfordringen til at meddele yderligere Oplysninger ikke efterkommes af en meget stor Del af de Paagældende. For deres Vedkommende skal Vigningskommissionen da efter den nugældende Ordning foretage Skatteansættelse efter bedste Skjøn, og forsaavidt de Skattepligtige ere utilfredse hermed, ere de ifølge § 13 i Lov af 19de Februar 1861 henvisne til at indgive deres Klage direkte til Overligningskommissionen. Dette er i flere Henseender uheldigt, og undgaes ved det foreliggende Forslag.

Medens Skatteansættelsen ifølge den nugældende Lovgivning ikke kan fremlægges til almindeligt Eftersyn, forinden Skatteprocenten er fastsat, og Fortegnelsen derhos for hver enkelt Skatteyder skal indeholde Angivelse saavel af Størrelsen af hans Skatteindtægt, som af hvor meget han efter den fastsatte Skatteprocent har at være i Indkomstkraft for det paagældende Aar, er det her foreslaaet, at offentlig Fremleggelse skal finde Sted, naar Ansættelsen af Skatteindtægten er endelig vedtaget, og at istunselve den for hver enkelt Skatteyder bestemte Skatteindtægt skal opføres paa Listerne (§ 5). Ved den nuværende Fremgangsmaade opholdes Vigningsarbejdet i en betydelig Grad, og i Angivelsen af Størrelsen af den anslaaede Skatteindtægt foreligger der tilstrækkelig for Skatteyderne til Bedømmelse af, hvorvidt der maatte være Grund til at klage over Ansættelsen, og til, naar Skatteprocenten bliver bekendt, at beregne, hvor meget der for det paagældende Aar skal være i Stat. Endelig er der for yderligere at paastynde Vigningsarbejds Tilendbringelse foreslaaet, at den offentlige Fremleggelse af Forslagene til Ansættelsen af den skattepligtige Indtægt skal ske distriktsvis; herved er aabnet Udgang til Bekjendtgørelse af Ansættelsen, efterhaanden som Arbejdet hermed bliver færdigt for de enkelte Distrikter, og dergjennem til en succesiv Indgivelse af Klager til Vigningskommissionen og en tidligere Tilendbringelse af disses Behandling og Paatjendelse.

Sluttelig skal endnu tilføies, at der ikke er foreslaaet nogen Forandring med Hensyn til de i Lov af 19de Februar 1861 indeholdte Bestemmelser om Indankning af Vigningskommissionens Kjendelser til Overligningskommissionen og om sidstnævnte Kom-